

Nijmegen, 14 juli 2020

Aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nijmegen

en

Aan de leden van de gemeenteraad

Betreft: De Westermeerwijk

Ooit is de Westermeerwijk, gelegen in de gemeente Berg en Dal, door de gemeente Nijmegen aangekocht teneinde de Nijmegenaren de mogelijkheid te bieden te recreëren in de natuur. En zo was het ook sinds decennia, in pais en vree.

Tot schrik van menige vaste bezoeker/wandelaar is sinds afgelopen maart de vrede ruw verstoord. Links en rechts schieten mountainbikers langs argeloze wandelaars. Ongemerkt is overgegaan tot de aanleg van 'singletracks' dwars door deze prachtige bossen. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? De Nijmegenaar is in elk geval niets gevraagd, zoveel is duidelijk.

Wij hebben geprobeerd te achterhalen hoe dit heeft kunnen gebeuren. Wat blijkt? De route door de Meerwijk maakt deel uit van een groter mountainbike(mtb)-routenetwerk. Deze groep sporters is op hun wenken bediend door de verstrekking van subsidies door bosbeheerders, omliggende gemeentes, waaronder Nijmegen en Berg en Dal en de provincie Gelderland, voor de aanleg van deze lelijke paden dwars door eerder ongerepte stukken bos en natuur.

Op de website van de mountainbikers Rijk van Nijmegen vinden we de volgende tekst:

"Vooral de route op de Westermeerwijk, met een lengte van ongeveer 6 km. is technisch en fysiek uitdagend." En: "Deze mtb-route loopt door een druk bezocht gebied met veel wandelaars."

De Westermeerwijk is een klein bosgebied waarin een mtb-route is aangelegd van 6 km. De totale lengte van het inmiddels aangelegde route netwerk is blijkens de websites ongeveer 70 km. lang. Zonder die 6 km. van de Westermeerwijk kunnen de mountainbikers aardig uit de voeten. Waarom in hemelsnaam ook dit gebied opgeofferd?

Voor de gemeente Nijmegen was een argument was dat de aanleg van de mtb-route zou bijdragen aan de scheiding van de verschillende gebruikers van het bos, waaronder de mountainbikers. Nu wil het geval dat we slechts sporadisch een verdwaalde mountainbiker zagen, tot maart dit jaar, en pas na de ingebruikneming van de route massaal met deze groep sporters zijn geconfronteerd. Geen wonder; landelijk staat de route Rijk van Nijmegen in de top vijf van de mtb-routes en trekt dus sporters uit het hele land aan. De nieuwe paden en de hoogteverschillen zijn kennelijk zeer uitdagend. De beoogde scheiding van gebruikers heeft geleid tot een massale confrontatie met elkaar.

Beoogd was ook dat de mtb-paden zo min mogelijk zouden kruisen met de wandel- en ruiterpaden. Als voorbeeld de vaste wandelroute van een van de ondertekenaars, ongeveer 2 km. lang. In totaal

wordt die route 12(!) maal gekruist door een mtb-pad. Hoezo scheiding van gebruikers? Van ontspannen wandelen is geen sprake meer. Voortdurend moet ik mijn oren spitsen of er iemand aankomt. De mtb-ers moeten zo goed op hun pad letten dat de meesten niet opkijken wanneer ze over de kruising komen, ze denderen er overheen. Dan spreken we nog niet over de mtb-ers die over de wandelpaden fietsen. Bij aanspreken krijg je een smoesverhaal of, erger, een geïrriteerde reactie dat je zelf maar moet opdonderen. Het plezier van de wandeling en het genieten van de natuur en de stilte is danig aangetast. Veel medewandelaars ervaren hetzelfde, sommigen zoeken hun heil elders. Ook de ruiterpaden worden doorkruist door de mtb-paden, op een gedeelte van het pad lopend naar de Meerwijkselaan liggen het wandelpad, het ruiterpad en een gedeelte van het mtb-pad zelfs parallel aan elkaar. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

Gevraagd naar toezicht en handhaving van de regels blijkt dat er geen sprake is van enige vorm van formeel toezicht en al helemaal niet van handhaving. Daarover zijn geen harde afspraken gemaakt, terwijl de noodzaak daarvan zo is toegenomen. Handhaving die overigens moet komen van de gemeente Berg en Dal omdat het gebied ligt binnen de gemeentegrenzen van Berg en Dal. Iedereen kan ongestraft zijn gang gaan. Al evenmin wordt aan de hand van borden duidelijk gemaakt wie verantwoordelijk is voor het gebied, waar je incidenten kunt melden of een klacht kunt indienen.

Over de natuur gesproken. Ook daar hebben we naar gekeken. Er ligt een zogeheten “Natuurtoets” van het Bureau Fopma NatuurAdvies, opgemaakt in opdracht van Patrick Jansen Tracks & Trails, de mountainbikeroute bouwer. Onderzocht is wat de effecten zijn van de aanleg van de mtb-paden op ‘beschermde natuurwaarden’. Het onderzoek bestaat uit een bureaustudie, d.w.z. het raadplegen van bronnen waarin waarnemingen zijn vastgelegd uit het betrokken gebied (vanachter het bureau) en één veldbezoek. Conclusie: Geen vuiltje aan de lucht, de aanleg kan doorgaan. Moeilijk te accepteren. Als het niet is waargenomen dan bestaat het niet, dat is de teneur van zo ’n onderzoek. De recente waarneming van het vliegend hert logenstraft deze werkwijze.

Het gezonde verstand zegt dat rust en stilte heilzaam zijn voor de dieren en planten in het bos. Het trekken van paden door eerder ongerepte stukken van het bos waar wij reeën en wilde zwijnen hebben zien lopen is toch niet in de haak? Verschillende wandelaars hebben gezien hoe reeën verschrikt rondrennen tussen een aantal mountainbikers. Helaas behoren deze dieren niet tot de “beschermde natuurwaarden”. Is het dan niet cynisch dat Reewild jaarlijks oproept om rekening te houden met de pas geboren reekalfjes door hun rust te respecteren, terwijl de mtb-ers onbelemmerd door het bos mogen razen? Ook zo ’n voorbeeld: het aquaduct in het Louisedal. Het daar geplaatste bord vermeldt dat het bos deel uitmaakte van een uitgestrekt bosgebied dat in de Middeleeuwen bekend stond als het Ketelwald en dat het gebied een “hoge natuurwaarde” heeft.

De mountainbikesport is niet verenigbaar met de waarden van de natuur en de belangen van de wandelaar die de rust en stilte van de natuur waardeert. De mtb-er komt ook niet voor de natuur maar voor de prestatie. Een korte raadpleging van de verschillende websites en filmpjes op You Tube maken dat snel duidelijk. (Zie bijv. Crossen door de natuur) Waar die prestatie geleverd wordt is niet de hoofdzaak. Mtb-parcoursen kunnen ook worden aangelegd in gebieden waar de natuur met rust wordt gelaten. Zulke parcoursen zijn er al zoals bijvoorbeeld Bergschenhoek bij Rotterdam, aangelegd op een voormalige puinstortplaats.

Wij Nijmegenaren en overige belanghebbenden zijn niet gehoord door de gemeente Nijmegen in dit besluitvormingsproces, zeer ten onrechte. Wij willen alsnog gehoord worden. Wij willen ons bos terug, ooit aan ons gegeven om te recreëren, niet om lawaaierige sportprestaties te leveren.

Graag uw reactie,

M.J.M. van der Mark

K. Huisman

Drs. A. Derks

R. Wintermans

Aan de gemeenteraad, Politieke Avond 2 september 2020

Betreft: Westermeerwijk, onze brief d.d. 14 juli 2020

Naar aanleiding van onze brief over de aanleg van een mountainbike-tracé in de Westermeerwijk zijn wij uitgenodigd voor een gesprek met Stadsbeheer. Ons werd meegedeeld dat in de loop van de besluitvorming omtrent zo 'n tracé verzuimd is om te bepalen of er voldoende draagvlak aanwezig is vanuit de overige 'gebruikers' van de Westermeerwijk. Indertijd is beoordeeld dat het een rustig gebied was van waaruit geen signalen kwamen dat er ook maar iets aan de hand was. Een onderzoek naar voldoende draagvlak heeft daarom niet plaatsgevonden. Voor dit verzuim werden excuses aangeboden. Onze brief wordt behandeld als een klacht over overlast. De insteek is duidelijk niet vanuit het perspectief van natuurbelangen, helaas, maar wij gaan er graag in mee. Het voornemen is om nu wel te gaan bekijken hoe de overige gebruikers betrokken kunnen worden bij de Westermeerwijk, bijvoorbeeld in de vorm van een enquête.

In het gesprek is ons voorts gebleken dat er een gebruikersovereenkomst is gesloten met de stichting MTB Rijk van Nijmegen. In die overeenkomst is vastgelegd dat na een proeftijd van één jaar een evaluatie zal plaatsvinden. Die evaluatie is in handen van de MTB Rijk van Nijmegen zelf (!) Wij menen dat een dergelijke evaluatie veel breder dient te geschieden, zowel vanuit de ervaringen van de overige gebruikers van de Westermeerwijk maar ook vanuit de natuurbelangen. De vondst van het vliegend hert en de daarop volgende ontwikkelingen zijn een dringende oproep aan u om uw verantwoordelijkheid te nemen als het gaat om de bescherming van de natuur. Dat ligt binnen uw bereik.

Terugkerend naar de overlast: Wij hebben niet stilgezeten, op 24 augustus jl. hebben twee van ons de hele mountainbike-route gelopen om nu eens precies te bepalen hoeveel kruisingen er zijn tussen deze route en de routes van de overige gebruikers. De betreffende kaart wordt meegestuurd. In dit kleine gebied kruisen de mtb-paden 32 maal met de wandelpaden, of lopen deels samen en er zijn 9 kruisingen met ruiterspaden. Overlast is zodoende ingebakken in het tracé. (Niet om te zeuren; als bijvangst werden de nodige lege flessen energiedrank gevonden en meteen meegenomen. Overlast)

Wij blijven ons inzetten voor de belangen van de wandelaars en de natuur. Belangen die samen 'oplopen'. Voor de rust en stilte die wij mensen broodnodig hebben. Tegen de verpretparkisering die onze natuur bedreigt.

M.J.M. van der Mark

K. Huisman

Drs. A. Derks

R. Wintermans

